

Asperitate

Gabriel Stănciulescu

Asperitate

Mi-e greu și fraza e forțată,
Deși doresc, n-am inspirație,
Mă sperie... să fi fost butadă,
Dar a rămas precum o fracție.

Am presimțiri amestecate,
Sunt vagi trăiri, în devenire,
Mi-e teamă de replici furate
Ascunse-n trista amăgire.

Mă adun și brusc devin normal,
Răspândesc regrete, ce nu pier,
Am înțeles, târziu, că e banal
Și am devenit din nou stingher.

Tu ești ca floarea din pădure,
Vie, dar prea puțin udată,
Zâmbetul, rar, cu șarje dure
Nu se înclină niciodată.

Forță deplină, de uriaș,
Deși minionă ca statură,
Răspunsu' în dodii și trufaș
Ne-a răvășit candoarea pură.

Chiar de am vrut o apropiere,
Cu pașii mici și un pic timid,
Ai luat floarea din candoare
Și ai mutat-o lângă un zid.

La umbră, fără pic de soare,
Nu cresc nici flori și nici iubire,
Simt amândouă cum se moare
În crunta lor dezamăgire.

Autor: Gabriel Stănciulescu